

senere er kommen til Kundskab om. Der staar altsaa en Bestemmelse om, at efter at Udgifterne ere afholdte, og der er henlagt et vist Beløb til en Reservebeholdning, bliver Resten af, hvad der er i Kolonikassen, fordelt blandt de indfødte Sælfangere og saa fremdeles, og da, saa vidt mig bekendt, omtrent Halvdelen af, hvad der er ydet i Kolonikasserne, bliver udbetalt til Grønlænderne, stiller Forholdet sig realiter saaledes, at Grønlænderne ere fuldstændig fri for Skat, at Statskassen indbetaler til Grønlændernes Kasser visse Beløb, og at af disse Beløb, som Statskassen betaler til Kolonikasserne, bliver der, naar Aarsregnskabet gøres op, noget udbetalt til Sælfangerne. Saaledes er jo det virkelige Forhold, hvad jeg ikke har villet undlade udtrykkelig at gøre opmærksom paa, da det jo noget forandrer den Karakter, som den ærede Ordfører tillagde disse Forhold.

H. L. Møller: Min Stand og Stilling give mig naturlig Anledning til, næst efter at takke den højtærede Indenrigsminister og Finansudvalget for Forøgelsen af Bevillingen til Udsendelse af unge Handelsmænd, at gøre det høje Ting opmærksom paa, hvilken Betydning det har, at denne Bevilling bliver forhøjet. Hvad Nytte disse Penge i hvert Fald efter Handelsstandens egen Formening gør, fremgaar vistnok paa det tydeligste deraf, at i de samme 5 Aar, i hvilke Statens Bevillinger hidtil ere bleven givne, og i hvilke Staten i det hele har bidraget 50,000 Kr. til dette Formaal, har 3 Organisationer her i København bidraget i alt 36,300 Kr. til det samme Formaal. Disse 3 Organisationer ere: Grosrerer-Societetets Komité, Handels- og Kontorist-Foreningen og Foreningen til unge Handelsmænds Uddannelse. Disse private Bidrag fra Handelsstanden ere bleven udnyttede saaledes, at der f. Eks. i Aaret 1903 er blevet udsendt 9 unge Mænd til Tyskland, 6 til England, 1 til Frankrig, 1 til Spanien og 2 til Amerika. I denne Sammenhæng skal jeg fremhæve, at uagtet Pengene til disse Udsendelser ad privat Vej udelukkende ydes af Organisationer her i København, ere Understøttelserne dog bleven givne ligelig til unge Mænd fra det hele Land, og de københavnske Organisationer have derved vist en Generøsitet i Forholdet til det øvrige Land, der maaske nok kunde tjene som Forbillede i andre Tilfælde, hvor det gælder om, at det øvrige Land skal vise Generøsitet overfor København.

Naar man ser paa Anvendelsen af Statens Bevilling i de 5 Aar, viser det sig, at det store Antal Ansøgere har medført, at Stipendierne ere blevne udstykkede i i forholdsvis smaa Portioner, og det har igen haft til Følge, at de fleste Stipendiater ikke have kunnet komme længere end til de nærmest liggende Lande som Tyskland og England, medens det kun er ganske faa, som have kunnet drage ud til oversøiske Lande som Østasien og Sydamerika. Imidlertid er det ganske sikkert af den allerstørste Vigtighed, at disse Stipendier netop anvendes saaledes, at de unge Mænd kunne rejse oversøisk i Stedet for til Kontorer i Hamborg, London eller Newcastle. Dette, at de kommer til oversøiske Lande, er af den største Betydning baade for de unge Mænds Uddannelse til dygtige Købmænd og for den danske Handels Fremtidsvilkaar. Den Uddannelse, de unge Mænd kunne erhverve sig paa Kontorer i Tyskland og England, vil nemlig næsten altid være af rent teknisk eller faglig Natur. Den vil give dem større teknisk Færdighed i det praktiske, daglige Købmandsarbejde og en større Dygtighed i at tale og bruge fremmede Sprog, og for saa vidt er den jo god nok. Derimod er der een Ting, som disse Ansættelser — saa vidt man kan skønne — ikke bidrage saa meget til. Den bidrager ikke saa meget til at udvikle de højere personlige Kvalifikationer hos de unge Købmænd, saadanne Egen-skaber som Snarraadighed, Aandsnær-værelse, Courage og Evne til at træffe hurtige og sikre Dispositioner. Disse højere moralske Kvaliteter — om jeg saa maa kalde dem — udvikler man aabenbart bedre paa de oversøiske Pladser, fordi de unge Mænd der langt tidligere, hurtigere og lettere opnaa en selvstændig Stilling, hvor de handle under eget Ansvar og komme til at træffe egne Dispositioner. Derfor er det, at der i den københavnske Handelsstand, og vel i den danske i det hele raader det stærkeste Ønske om, at disse Udsendelser overvejende maa gaa til oversøiske Lande, hvad de hidtil paa Grund af Bevillingens Ringhed ikke have kunnet i saa stort et Antal.

Spørgsmaalet bliver da, om ikke disse Stipendier, netop de, der gives til Ansættelser i oversøiske Lande, i mange Forhold komme til at virke som en Slags Udvandringspræmie, der ikke bidrager til andet end til at skaffe unge, dygtige Mænd bort fra Landet, hvorefter de slaa sig ned i tropiske Lande og blive der til deres Dages Ende. Hertil vil jeg sige, at For-